

Ioan Vasile Marcu

**LACRIMMA
SE^{de}ARRA**

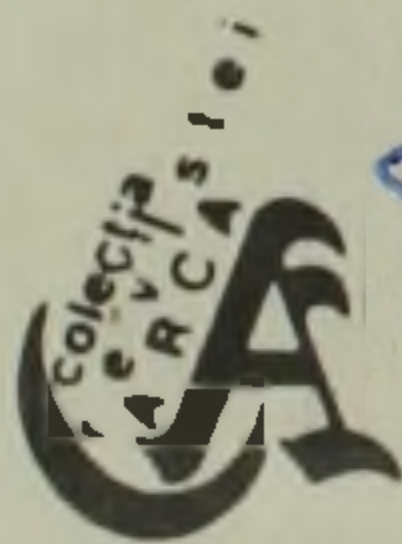
COLECȚIA REVISTEI ARCA, ARAD 1993

Ioan Vasile Marcu

LACRIMA DE SEARĂ

D-lui Director Hortă Călin,
cu simpatie această carte
a unui mot cu rădăcinile în
Apuseeni și frunzele la grădina
tării.

12.07.93.

Arad
1993

Coperta: Doru Păcurar

LACRIMA DE SEARĂ

De la Păcurar Doru

cu un mic deosebit

o vreme mult mai rădăcină

deosebit de frumoasă

cu

de seară

Lacrima de seară

L. E. A.

2001

ISBN 973-95315-4-7

Părinților mei,
Veturia și Nicolaie

GEOMETRIA TRILCERII

Imblănzitorul de cuvinte

GEOMETRIA TRECERII

Eu sunt același om de dinainte
Eu sunt același om de dinainte
Eu sunt același om de dinainte
Eu sunt același om de dinainte
Eu sunt același om de dinainte

Simplu ciză din piatră de dimensiuni mele
Pietră grea peșă împotolul picioarelor
Eu înțeleg că cuvintele, în ele
Tot ce este din mine ca o apă...

Eu știu că sunt același om de dinainte
Eu știu că sunt același om de dinainte
Eu știu că sunt același om de dinainte
Eu știu că sunt același om de dinainte
Eu știu că sunt același om de dinainte

Îmblânzitorul de cuvinte

*Eu sunt acel ce vine din balade
C-o floare de culoarea veșniciei,
Sufletul meu între cuvinte arde,
Lăsând văpaia-n lumea poeziei.*

*Stropi calzi din ploaia dăinuirii mele
Picură grei pe-a timpului pleoapă,
Eu îmblânzesc cuvintele, iar ele
Tot izvorăsc din mine ca o apă.*

*La țărmul lumii, când renasc salcâmi,
Mă scaldă vremea-n graiul ei cuminte,
Eu rog delirul sacru al luminii
Să îmi măsoare timpul în cuvinte...*

PSALM

*Du-mă, Doamne, într-un vis,
Fă-mă floare de cais
Lângă ochiul Tău deschis.*

*Lasă-mă lângă izvor,
Fă-mă piatră, fă-mă dor,
Cântec, ploaia unui nor.*

*Prinde-mi trupul lâng-o stea,
Să fiu primul fulg de nea
Care moare-n palma Ta.*

*Versul să mi-l las trecând,
Să mă tot duc până când
Viața mi-a-ncăpea-ntr-un rând.*

*Copil să mă-ntorc, plângând,
Leac pe rana unui gând
Ce-nfrunzește sângerând
Și nu mai moare nicicând.*

...Jigo **Mamă** *32*

Te-implântă de dimineață

Pe unde nu s-a căzut,

Ci doar o ceață deasă

Și tănuce chearță.

Și pești lui te poartă

Tăcu dintr-o păruță.

*Gândul și lumina erau laolaltă,
Viața-și legăna tainica-i năframă,
Încăpea-ntr-un leagăn veșnicia toată,
Când am spus șoptit prima oară Mamă.*

*Cântecele lumii s-au aprins deodată.
Mă ardeau cuvinte și nu-mi era teamă.
Luneca din ceruri liniștea curată
Și-nflorea în mine numele tău, Mamă.*

*Pasărea iubirii cânta, minunată;
Noptile vegherii simțeam cum te cheamă.
De-atunci aduc zilnic apă fermecată
Și-un ulcior de stele pentru tine, Mamă...*

Să pleci copil...

*Să pleci copil de-acasă,
Din munți, dintre cei dragi,
Să ai în loc de pâine
Cuvinte în desagi.*

*Desculț, pe drum de țară,
În ochii tăi rămân
Un cer frumos de vară
Și carele cu fân.*

*În urmă, vechiul leagăn,
Tălăngi, copii, viori,
Un paltin, un mesteacăn
Și molcome ninsori.*

*Te-implânți de dimineață
Pe unde nu-s cărări,
Ci doar o ceață deasă
Și tainice chemări.*

*Și pașii lini te poartă
Tăcut dinspre părinți,
Scăldându-ți steaua-naltă
În visele fierbinți.*

*În față-i doar pământul
Și lumea, cum o vezi,
În mână strângi cuvântul
Cu care modelezi.*

*Și plângi a bucurie
Că toate sînt cum sînt,
Când viața ta de vie
S-a prefăcut în cânt.*

Lacrima de seară

*S-aduci norul mai aproape,
Să-l iubești, copil fiind,
Cântec viu pierdut pe ape
Despre viață povestind...*

*Să fii lacrimă de seară,
Pasăre să fii, în zbor,
Ori un tulnic într-o vară,
Printre brazi ce nu mai mor...*

*Să scrii cu lumina toamnei
Semnul bun că n-ai uitat
Să-nnoiești culoarea humei,
Dăruindu-te curat...*

Remember

*Flămând, tristețea mi-o rupeam,
Pe când eram copil la țară,
Desculț și nu mă săturam,
Și amintirea mă-nfioară...*

*Pierdut printre viori pluteam
Și aș fi vrut măcar o seară
Să fiu arcuș, dar nu eram
Decât un vânt de primăvară.*

*În tot ce era bun credeam,
În ploi și-n steaua mea polară,
Când muguri înfloreau pe ram,
Eu mă nășteam a doua oară.*

*Lumină sfântă printr-un geam,
Precum o flacără ușoară,
Ardea un dor și nu știam
Că visul lui o să mă doară.*

Lupta cu mine însumi

*Flori de zi și cer de noapte,
Drumul viu până la moarte
Numai gândul mi-l străbate,
Să-l treacă-n eternitate.*

*Mă-ncovoai griji și vise,
Caut, intru în culise
S-ascult ultima poveste,
Dar actorul nu mai este.*

*Țern cuvintele uitate,
Cine știe, cine poate,
Viațile acestea, toate,
Să le-adune într-o carte...*

*Vin luminile domoale,
Lumi și ceruri să-nfioare,
Zilele să mi le fure,
Pentru margini de pădure,*

*Jos, pe ape neumblate,
Stelele-s nemăsurate,
Ochiul treaz veghează sus,
Eu sunt viu și totuși nu-s...*

Mit

*Se zice că viața-i un țipăt
Ascuns între umerii goi,
Iar cerul ar fi doar oglinda
Luminii trecute prin noi.*

*Se zice că toamna-i femeia
Iubită și plânsă de-un zeu,
Că zilnic o mână adună
Din rouă un sfânt curcubeu.*

*Se zice că însăși ninsoarea
E-un mare adaos de flori,
Că lumea e sigur mai vie
Atunci când o scalzi în culori.*

*Se zice că nimeni nu știe
Să plângă cuvinte răsând
Și totuși, în taină, poetul,
Le face pe toate, pe rând...*

Ego sum

*Unghiuri, cocorii peste sat.
Se-ntorc zăpezile celeste.
Doar câte-un gând î naripat
Îmi spune : "Vezi, iubirea este..."*

*Țipătul vieții, vers ciudat,
Îl simt pe buze ca o veste,
Dulceag și-amar, fruct așteptat
Rodind întreaga mea poveste.*

*Descuț de vise, vindecat
De poezie pe pământ,
Mă-ntorc în iglul meu uitat,
Strigându-vă: Eu sînt, eu sînt...!*

Așteptând

*Pleacă vara, focu-mi stinge,
Vine toamna, trupu-mi frânge,
Firul ierbii de ce plânge?*

*Vine dinspre miazănoapte
Un cal potcovit cu șoaște,
Să mă treacă peste moarte.*

*Singuratice se-alungă
Ceasul drept și cel în dungă
Și nu pot să se ajungă.*

*Și bolind după scântei,
Înfloresc în ochii mei
Alte ierni pe-același tei...*

Tristețea poetului

*Ne-am întâlnit, eu călător
Și ea stăpână peste toate;
Ea urcă drumul, eu cobor
Hotarul dintre zi și noapte.*

*Se-aude roata scârțâind,
C-un sac de zile merg la moară
Să macin ce mi-am strâns trăind
Și-mi este frig, deși e vară.*

*În jurul meu, un vechi colind,
Un straniu cântec. Prima oară
Îmi iese-n cale hohotind.
Sacul meu plin, traista ei goală.*

*Îmi râde-n față : "...nu-ncerca...
Dintre noi doi eu sunt mai tare!"
...Și simt că n-am murit destul
Pentru un vis atât de mare.*

Bunicul

*"Dacă nu m-ar fi atins
acel plumb blestemat,
acum
aş fi ieşit de bună seamă
cu nepoţii la câmp"
zise
firul de iarbă
văzându-mi coasa lucind pe umăr.*

Fiu de țăran

*Să mori arzând din dragoste de sat,
Să pleci copil să te întorci bărbat;
Să fii o roată la căruța grea
De cucuruz sau doar un fulg de nea.*

*Să simți mireasma-ntâii flori de măr,
Când lacrimile mamei ți-au căzut în păr;
Să ai o casă veche în care să revii,
Când ceasurile zilei te-nchid în colivii.*

*Să ai un colț al tău cu stele ce nu pier,
Să poți ara pământul cu un plug de fier;
Să fii un orășean crescut la țară,
Sămânță ce-ncolțește sub scrumul de țigară.*

Scrisoare de-acasă

*De-ți este dor de toate câte sînt,
S-ascuți un paltin, vara, cum doinește,
Să simți cum, toamna, legănat de vînt,
Frunzișu-i se desprinde nelumește.*

*De-ți este dor de toate câte sînt,
Fii însuți cărămida ce zidește,
Înalță blînd cuvînt lîngă cuvînt,
Fii fulgerul ce-n veci nu obosește.*

*De-ți este dor de toate câte sînt,
Ce-i bun și drept învață și iubește,
Alungă visele, când te visezi înfrînt,
Fii Făt-Frumosul nostru din poveste.*

*De-ți este dor de toate câte sînt,
S-ascuți un tulnic, seara, cum jelește;
De-i lăcrima să nu scoți un cuvînt;
Ia-ți fluierul și cântă românește!*

Copacii

*Copacii nu încărunțesc.
Ei sunt albiți doar de ninsori.
Atât cât încă ne iubesc,
Ne-așteaptă înfrunziți în zori.*

*Doar uneori îngălbenesc,
Închipuind imense flori
Și chiar atunci când ruginesc,
Își mută sevele-n viori,*

*În oiștea unui car lumesc,
Grindă sau roata unei mori,
Poarta în care ne primesc
Părinții noștri-n sărbători.*

*Copacii nu încărunțesc.
Noi suntem norii călători,
Ei sunt lumini ce dăinuiesc
Asemeni marilor comori.*

Dor de Iancu

*Lună nouă, lună plină,
Iancu nu are hodină.
Șede singur și suspină,
Dor, lumină din lumină.*

*Iancule, durerea noastră,
Ce treci gânditor pe coastă
Numai flacără albastră
Și ne-o lași seara-n fereastră?*

*Chipul tău, mândră tulpină,
Din a moșilor grădină,
Numai Domnului se-nchină.*

*Iancule, durerea mea,
Fluieru-ți de mi-ai lăsa,
Cântu-i lin m-ar legăna
Dintr-o lume în alta,
Până m-a-nveli roua
Iancule, rază de stea.*

Tristețea poetului (II)

*O, nu mă ține-nchis între cuvinte,
Mi-e trupul greu și somnul prea ușor
Și nu ai pe măsura mea veșminte,
Poetule, eu sunt eternul Dor.*

*Ci lasă-mă să plec a doua oară,
Dezleagă-mă să plec cu-adevărat,
Să văd din nou cum luna-și înfășoară
De gâtul nopții brațu-i tremurat.*

*Mă vei găsi, am să te-aștept în taină,
Într-un amurg la margine de drum,
Bătrân de-i fi, voi fi atunci o haină
Sau poate-un vânt, copilul meu de-acum.*

*O, nu mă ține-nchis între cuvinte,
Eu sunt un fulg, tu ești un muritor.
Nu mă topi în palma ta fierbinte,
Poetule, eu sunt eternul Dor.*

Iancu

*Se-aude tulnicul pe deal
Chemând izvoarele la nuntă.
Un călăreț fără de cal
Sub cetină de brad tot cântă.*

*Și trupul lui îl simt intrând
Precum o lance de alun
În casa unui moț flămând
Cu ochii mari și suflet bun.*

*Se face noapte-n Apuseni;
Se-ntoarce luna să se culce;
Mai umblă Iancu prin poieni,
Să aibă moții somnul dulce.*

*S-au dus părinții-n munți la oi,
O ceteră plânge-ntr-o casă
Și cântul ei aduce ploi
Să crească iarba pentru coasă.*

*Un fluier naltă cântec sfânt,
Cânt de iubire și durere
Iancu e cuget și cuvânt,
E lacrima care nu piere.*

Tristețea poetului (III)

*Se-nchide-ncet amurgu-n plopi,
Se face frig, se face seară...
Sunt hrana unei vaste gropi
În care-ntregul cer coboară.*

*Se-ntoarce iar rugina-n ploi,
Septembre-și scutură arinii,
În urma mea salcâmi goi
Sunt pradă sigură luminii.*

*Și nu-i alt fel de a mai fi,
Decât o lacrimă ușoară!
Eu sunt acel care muri
Trăindu-și viața într-o vară.*

*Pierdut, mereu voi î ndrăgi
Și voi urî această lume,
Tristetea mi-o voi cântări
La semnul dintre vers și nume.*

*Și cine va mai fi lăsat
S-asculte-n vale ciocârlia,
Când eu voi fi de mult plecat,
Ducând cu mine melodia?...*

Remember (II)

*Cumpăna de la fântână
Plânge-ntruna rugător.
Parc-ar fi maica bătrână
Lăcrimând lângă cuptor.*

*Trece-un cal cu coamă sură,
Nechezând după stăpân;
Vreau să dorm cu el în șură,
Vreau să fiu un fir de fân,*

*Ziua să mă lase umbrei
Să mă treacă peste râu,
Să fiu iar băiatul mamei
Cu paloș de lemn la brâu.*

*Amintiri, galbene file,
Carul Mare-i tot pe drum.
Unde-s zilele copile?
Se făcură, toate, scrum...*

*Ceru-ncepe să coboare
Către mine, cel-de-jos.
Viața asta nu mă doare.
Doar țipătul ei, duios...*

Poetul

*Soarele, nou născut,
văzut cu o mie de ochi,
pictat pentru
cei
care n-au avut posibilitatea
să-l vadă.*

Tristetea poetului (IV)

*Lacul mă privea neliniștit, oglindind
tristetea-mi ce-l
cresta asemeni unei bărci;
"...gânditorule, tu,
care schimbi lumea după ochii și
sufletul tău,
supremația orizontului e cea
care mă chinuie
în zilele mele fără de nuferi..."
Și eu, muritorul de mine, eram doar
nufărul lui cel-tânăr,
un nufăr ca toți nuferii
așteptând
vinovat de-atâta lumină, căderea brumei...*

Adolescentul

*"Eu sunt buricul pământului" , își zise,
Punând degetul pe luna martie,
înfingându-și unghia în carnea ei înflorită,
"Eu sunt buricul pământului, auziți?"
și sângele ei se prelingea pe sub unghie
mirosind a viață...*

*Și el râdea, era bucuros că a reușit
să pună degetul
pe luna martie...*

*O, câtă fericire, adolescent fiind,
să simți luna martie ca pe o fată frumoasă,
să poți spune "Da, merită să trăiești
chiar și pentru atâta,
merită să trăiești
și, cine știe, cândva o aripă
subțire cât un vers ce taie moartea (nu cerul)
mă va atinge ușor, însemnându-mă" .*

Mică poveste tristă despre viitor

Fiicei mele, Iulia

*Se făcea că era noapte
Peste lume. Era frig.
Mirosea a mere coapte,
Și eu nu puteam să strig.*

*Într-o umbră uriașă
Stam înfapt precum un cui,
Ochii tăi erau cămașă
Pestă-un trup al nimănui.*

*Cei veniți din altă stea
Au găsit în pieptul meu
Glontele și-un fulg de nea.
Eu plecasem la muzeu...*

Lecție de istorie

*Pe când eram copil,
ciocârlia se-nălțase harnică deasupra verii,
să mă poată vedea mai bine,
când,
pe neașteptate,
cineva mi-a arătat o armă
cu lunetă.
Eu i-am arătat un câmp înroșit de maci...*

Trăiesc

*Da, mai trăiesc!
Deși am fost tăiat,
Spânzurat, trădat și ars,
decapitat pentru vina de a fi creștin,
tras pe roată,
scuipat și călcat în picioare,
crezut nebun
(de două ori, într-un secol),
deportat și împușcat,
nicicând supus.
Iată,
m-am întors,
trăiesc...*

Ascultați

*Ascultați... Se înmulțesc atomii
Sub semnul unei false simfonii.
Prin livezi ni se usucă pomii,
Se face tot mai frig în poezii...*

*Ascultați... S-a mai deschis o ușă,
Să iasă vânătorii în câmpii,
Undeva miroase a cenușă,
Copiii fac din arme jucării...*

*Ascultați... Pământul ne vorbește,
Se scaldă luna-n-cuiburi sângerii,
Prin grădini e-un fum ce ne pândește
Și totuși, florile sunt încă vii!*

Ars poetica

*Dar perpetuum mobile există, vă zic, există !
Nu-l mai căutați, oameni buni, e printre noi, ne
calcă zilele, e barda care ne despică liniștea, turma
care ne paște lumina, lipsindu-ne de frăgezimea
ierbii. A fi sau a nu fi... cuvântul magic se rostește
simplu, mult prea simplu...*

*Nu, dar nu, războiul nu poate fi un perpetuum
mobile, șoptesc florile, dar războiul nu poate fi
un perpetuum mobile, cântă privighetorile nu,
dar nu, războiul nu poate fi un perpetuum mobile
învață copiii, dar războiul nu poate fi un
perpetuum mobile se scuză savanții, nu, dar nu,
războiul nu poate fi un perpetuum mobile zic
nevinovați generalii. Și totuși invenția mea este
gata în curând voi trece la producția de serie a
armei cu versuri, a cărei eficiență va spori
procentul de rugină al acestui perpetuum mo-
bile... Fiți liniștiți, oameni buni, aveți răbdare,
d e a r m a m e a n u s e m o a r e !*

Neliniste

*Se lasă din nou înserarea,
Și totul în jur e tăcut
De-ați ști cât de tristă e marea
Și țărmul ce trist s-a făcut...*

*Priviți, omenirea se-nclină,
Nu, turnul din Pisa nu-i strâmb...
Un rac ne-a furat din lumină
Și-a pus-o război sub un dâmb.*

*În oase și-n case, și-n ierburi,
O boală ce n-are-nceput
Se-ascunde mereu printre vremuri,
Și lumea-i o cană de lut...*

*La toate acestea și încă
Noi n-avem nimic de pierdut,
Copiii, c-un zâmbet, aruncă
În valuri tot răul știut.*

*Să iasă poeții din mare,
Cât viața-i așteaptă pe mal,
Pătrunși de-o imensă uitare,
Să pună iubirea pe-un cal,*

*Să-ncalece geniul misterul,
Pământul să-ntoarcă pe dos,
Făcându-mi-l una cu cerul,
Lăsându-l curat și frumos!...*

Tăceri

*Sub ziduri neumbrate
Cuvintele sunt coapte
Tăceri înjughiate
Lasă poezi prin sate.*

*Tăceri neconturate
Cern clipele pierdute;
Noptile-s vieți prădate,
Stelele-s lumi trecute.*

*Tăcerile-s bogate,
Cât oamenii sunt vii;
Izbânzi neconjugate
Sunt verbele târzii.*

*Cad păsări împuşcate
Din bolţile gândirii;
Tăceri nevinovate
Duc apele iubirii.*

*Ard cântecele toate
Câte mai sunt uitate;
Tăceri însingurate
Sunt iernile plecate.*

Geometria trecerii

*Apa se-ntoarce plângând
la izvoare
trupul meu zboară în vis
ca albina-ntr-o floare
eu sunt doar râul
ce mângâie piatra
sau poate jarul
ce tânguie vatra
gându-mi plutește pierdut
peste zări
lăsându-mi o cruce
răspuns la-ntrebări
seară de seară
c-un țipăt în zbor
pasărea vieții
mă-nvață
să mor.*

Să așteptați

FILIE DINTR-UN CAIET VIU

*În ziua a-întreia la ora 3
Aici împede ca niciodată;*

*Iar când voi fi o umbră-n apa lină
a timpului, necunoscut de vânturi,
când toate-n jurul meu vor fi lumină
și-o lume se va ofili-n pământuri,
când fructul tânăr va fi rădăcină
și-un cântec va-nflori în anotimpuri,
să așteptați la focul din grădină
un tânăr cal flămând de necuprinsuri
și-un călăreț cărunt de neodihnă,
cu trupul greu de veșnicele câmpuri...
să așteptați la focul din grădină
un cuget să se-ntoarcă din adâncuri!*

Trecere

*E timpul trecerii-n cuvânt
Mai limpede ca niciodată;
De-o vreme mă tot cheamă-un gând
Să-mi cântăresc averea toată.*

*E semnul tainicei plecări,
Și-un cal m-așteaptă lângă stele;
Drumul e lung și nu-s cărări
Spre locul dăinuirii mele.*

*E-un țărm unde poeții ard
Pe-un foc de umbre mișcătoare,
Acolo mi-e merit să cad
Și să rămân doar o cântare.*

Mama

FILE DINTR-UN CAIET VIU

Mama

tuși tine

locul

carilor necitate...

Mama

Prima filă

Pe când eram copil, vântul a încercat
ordinea umbrelor lăzând neînșiriat să rodască

fructe necunoscut,

și cei care se năd

sunt tot eu,

o virgulă

între două propoziții.

"Luna trece"

e cea care nu răspunde de

memorie

și eu mă pot să conștientizez decât

ceasta:

Îți zice mama că...

Mama

îmi ține

locul

cărților necitite...

Lecție de estetică

ESTETICĂ

*"Linia dreaptă
e cea care mă desparte de
nemurire
Și eu nu pot să construiesc decât
cercuri..."*
*Își zise neputincios poetul
terminându-și
ultimul cerc...*

file dintr-un caiet viu

Prima filă

*Pe când eram copil, vântul a încurcat
ordinea umbrelor lăsând neliniștea să rodească
fructe necunoscute,
și cel care se miră
sunt tot eu,
o virgulă
între două propoziții.*

A doua filă

*La marginea inimii,
fericirea
provocând
infarctul stelar.
Câtă lumină risipită!*

fila a treia

*Nebunia scăldându-mi picioarele
ca o apă rece :
da! sunt vinovat pentru starea de grație a
trandafirului
ori de câte ori se-ntorc
în mine
zilele scăpate din colțul
ochiului invers
prin care privesc nașterea poeziei.*

a patra filă

*Un câine îmi umblă prin sânge
Sfâșiindu-mi moartea.
Ce crimă perfectă!*

fila a cincea

Sufletului meu i s-a făcut frig.

Am început să pun pe foc

gardul ce mă desparte de insomnii.

În grădină fructele speranței dau în pârgă.

Clienții mei permanenți, hoții de iluzii,

sunt pe aproape

îi simt așteptând cu buzunarele goale/plecarea mea.

a șasea filă

Într-un colț de bibliotecă

un tânăr învață să zboare

simte prin măduva oaselor

poezia plimbându-se.

fila a șaptea

*Semnul meu de întrebare,
lebăda,
a murit de prea multă culoare.
Cântecul ei e rana care mă doare.*

a opta filă

*Această mărturisire întreruptă
mai pune pe foc un braț de zile
eu, desculț, cu sufletul la brâu,
alergând cu o găleată
spartă între foc și râu.*

fila a noua

Urmărind inefabilul:

coarnele unui cerb

învăţând

geometria căderii.

a zecea filă

O pasăre fâlfâind ușor

mi s-a așezat

pe umărul stâng

între inimă și gând.

Cine aude măcar

o dată chemarea

cuvintelor, cu uimire

strecoară-n roua dimineților

o lacrimă de mulțumire.

Întâlnire

*S-a întâmplat între al doilea și cel de-al
treilea vis, în prima noapte
în care mi s-a părut că poezia mă părăsește,
când, m-am hotărât să plec spre locul acela...*

Aveam întâlnire cu Ea!

*În piața cu un singur anotimp,
fericirea, în chip de femeie,
umbla desculță, și-n loc de poșetă
avea sub brațul drept un vers,
frumos cum nu mai văzusem altul.*

*Și ea mă tot striga și eu eram acolo,
dar nu îndrăzneam să mă arăt...*

*"Nehotărâtule, nehotărâtule, întotdeauna ai fost
un nehotărât!"*

*Uite, ea te strigă și tu nu te duci"
îmi zicea întâmplătorul meu nimbostratus,
în vreme ce tristețea cernea deasupra mea*

*o ploaie rece,
spălându-mi trupul,
(nu sufletul)*

*Am trecut pe lângă ea așternându-mi pașii
cuvânt cu cuvânt*

*și ea mă tot striga și eu o auzeam
și nu-mi dădeam seama
că fericirea în chip de femeie
te caută o singură dată în viață.*

De-ai ști

*Lună-ncovoiată
ca un gând de fată
ai fi mai bogată
de-ai ști cum arată
iarba necălcată
fruntea-ngândurată
inima curată
fata sărutată
floarea-nrourată
viața asta toată...*

Prima scrisoare

*Fără tine
toate mi se par pe jumătate
și cerul
și Pământul
și iubirea!*

*Dar tu n-ai de unde să știi
că numai atunci când sunt
lângă tine
pot să fiu un întreg,
numai atunci mi se par întregi
și cerul
și Pământul și iubirea !
Iubirea?*

*E tot ce ne mai rămâne
după ce tragem barca la mal.
Despre asta însă, în altă scrisoare...*

A doua scrisoare

*Să nu judeci greșit,
sunt doar un copil care tânjește după
ninsori
iar pentru mine zăpada
ești tu!
Eu exist atâta timp cât tu
mă înțelegi
și mă crezi
și nu știi de unde vin, nici
unde se duc zilele noastre,
tu,
care ești
sângele meu dinafară...*

A treia scrisoare

**Între mine și tine
asemeni umbrei -
pasărea anotimpurilor
hrănindu-se cu ce-i aruncăm noi -
iubirea...**

A patra scrisoare

Mă întrebi:

"Cum e cerul...?"

Așa cum ar trebui să fie pământul...

A cincea scrisoare

*Pe zi ce trece
simt
că nu îmi mai sunt de-ajuns
mie însuși.
Poate că-mi este dat să fiu
tocmai
cuibarul în care tristețea
își clocește ouăle...
Și totuși par a fi
un copil optimist...*

Mult mi-e dor

*Mult mi-e dor și mult mi-e sete
Să-mi zidesc într-un perete, viu,
cântecul unei fete...*

*Mult mi-e dor și mult mi-e jele
Mi-aș lăsa fără durere toate gândurile mele
Pentr-un car umplut cu stele...
Mult mi-e drag și mult mi-e dor
Să-mi aduc seara-n pridvor,
alb,
Soarele nopților
Să vi-l las arzând ușor,
El să ardă, eu să mor,
Pe o ploaie fără nor,
Petrecut de-un ultim dor...*

Ulmiana

*Ulmiana, Ulmiana,
noaptea prin iubiri suspină
gândind ploaia lumii, lină,
roua-mi plânge luna plină,
cerul singur nu m-alină...*

*Ulmiana, Ulmiana
cine-mi tot deschide rana,
floarea ruptă din grădină,
glonțul picurând rugină,
oamenii furând lumină,
versul viu ca o albină...?*

*Iară ea râzând, senină,
"... nimeni, nimeni nu-i de vină,
numai ploaia ce-o să vină,
numai ploaia ce-o să vină..."*

De-ai ști (II)

*O primăvară nouă
își lasă bucuria,
de-ai ști, frumoasa mea,
ce verde mi-e câmpia
n-ai mai pleca o dată cu
ultimă zăpadă,
ci am rămâne veșnic
eu fluier, tu baladă...
o primăvară blândă
își cântă melodia,
de-ai ști frumoasa mea
ce verde mi-e câmpia...*

E-o vreme

Un vis frumos ne cheamă,

Înmugurita mea,

e-o vreme care cerne

cu greieri peste noi

sunt nopțile-implinirii

când nu mai poți uita

e-o vreme a plecării

cuvintelor în ploi

e-un cântec ce sporește

lumina cu o stea,

un vis frumos ne cheamă,

Înmugurita mea...

Fata morgana

*Fata morgana, fata morgana,
Unde ți-s ochii ce-mi vindecă rana?
Fată frumoasă, fată frumasă,
Unde ți-e floarea scăpată de coasă?
Fată prea bună, fată prea bună,
Unde ți-s caii? Pădurea ne sună.
Fată duioasă, fată duioasă,
Cântecul meu te vrea de mireasă...
Fata morgana, fată frumoasă,
Fată prea bună, fată duioasă,
Cântecul meu te vrea de mireasă.*

Pragul cel mare

*Eu, ascuns într-o lacrimă
pe nisipul umed
și valul,
ah, valul
nefiresc de albastru
dându-mi o mână de ajutor
să trec
pragul cel mare.
Atât am mai putut vedea:
un pescăruș frângând orizontul...*

Pânza de păianjen

*Era o duminică frumoasă,
când,
fără să-mi dau seama,
cineva mi-a furat umbra
sufletului,
lăsându-mi în schimb doar
bănuiala,
un fel de neodihnă lumească,
pânză de păianjen
țesută
să-mi vindece trupul...*

Lacrima nevăzută

**De câte ori închid ochii
mi se deschide
câte o rană
și vine încet
o altă neliniște
să mă ademenească
să mă întrebe de unde vin
așa grăbit
și unde vreau să ajung,
lacrimă nevăzută
întârziind printre cuvinte...**

Asemeni unui fruct

*Cineva, o pasăre nevăzută, un
cântec de mult uitat, sau poate
doar țipătul disperat al unui om
sărman,
mi se așează în suflet încercând
să-mi clocească o nouă tristețe și eu,
copilul din mine, neștiind, nebănuind
nimic din toate acestea îmi văd
liniștit de petecul de cer pe care-l
am în pază,
ca și cum poemul, asemeni unui fruct,
s-ar coace de la sine, ca și cum
lumina
ar curge prin mine purificându-mă...*

Tristețea poetului (V)

*"Era pe vremea culorii galbene
și a ruginii
când ne-am întâlnit:
cel care bate parii și eu,
cel care pune via.*

*El bate parii-n fiecare dimineață
deci*

*muncește mai mult,
eu am pus via o singură dată
dar via mea rodește"*

*îi zicea întâmplătorul meu nimbostratus
surorii sale mai mari, Poezia
în vreme ce eu băteam de zor
la pari în grădina cuvintelor
făcându-mă că nu-l aud...*

Scriu

*Scriu despre mine cum
aş scrie despre o lume
necunoscută
copilului ajuns prima dată
în pragul casei,
cum aş scrie despre
culoarea
unei flori care n-a înflorit
încă,
scriu despre mine cum aş
scrie despre ultima zăpadă.*

Viata ca o sârmă

Uneori, poeții îmi predau câte o
lecție nouă din manualele lor inefabile
despre ce este și cum se învinge legea
gravitației unui poem

sau

despre cum îți poți păstra echilibrul pe
această sârmă ghimpată...

Alteori, amurgul, profesorul meu de teoria
așchierii la rece a oxigenului,
mă examinează la aceeași temă : "Timpul" ,
lecție la care oricât m-aș strădui
să răspund de bine, tot corigent rămân,
nereușind
să trec de clasa
candidaților în științe poetice...

Lăsați-mă la râu

*Nu-mi măsurați în zile
îngândurata trecere!
Lăsați-mă la râu
învășmântat în priveliști
și încovoiat de răbdare
mă voi subția pînă la transparentă
limpezind cuvinte !*

Luciditate

Dacă îmi împlinesc miec. nimbosstratus

Țși lasă ploile

În această lume atât de interesantă

În mod ce totul îmi împlinesc de bună seamă că acest

Aici printre valuri și pescăruși

în mijlocul acestui tumultuos

ocean al imprevizibilului

în care întrebările alunecă

asemeni unor pești

în căutare de hrană

iscând adevăratele neliniști

cotidiene,

în mijlocul acestui tumultuos ocean

în care grijile își scot capetele

afară

pentru o gură de oxigen

pe care s-o ducă apoi în adâncuri

hrană incertitudinilor,

singurul meu răspuns lucid

îl poartă

corabia cuvintelor.

Dacă

*dacă întâmplătorul meu nimbostratus
își lasă ploile
în această lume atât de interesantă
în mod cu totul
neobișnuit
atunci de bună seamă că o face
pentru a primeni acest
nespus de viu pământ
al cuvintelor
sau poate pentru a umezi
numai
praful pe care altfel vântul
l-ar fi aruncat în ochii
celor ce-mi răsfoiesc
zilele
asemeni unei cărți de poezie.*

*Dacă întâmplătorul meu nimbostratus
își lasă ploile
în această lume atât de interesantă
în mod cu totul întâmplător de bună seamă că acest
nespus de viu pământ
al cuvintelor
este regatul meu...*

Tristețea poetului (IV)

*Să treci îngândurat
printre atâția "gânditori"
îngânându-le gândirea
Să treci plângând ;
"Hei gânditorilor!
sunt îngânduratul
îngândurat
în gând
până când
tăcând
mă voi preface gând..."
Să treci îngândurat
printre atâția "gânditori"
și ei să nu te înțeleagă...*

Înfrunzirea cuvintelor

*Între două tăceri imense
Îmi leagăn
arderea
asemeni zilei -
blândă
tânguire de lumină
vremuind
între
două nopți -
Dar nu această ardere
legănată între
două tăceri imense
ci trecerea mea
printre voi
e menită
să înfrunzească cuvintele...*

Grădina

*Sunt prizonierul unui vis
în fiecare seară mă ascund
cu o carte pe un teritoriu interzis,
cât mai departe de moarte, să
mă caute peste noapte stelele
(eu dorm c-un ochi deschis)
să mă citească grelele de-atâta lumină,
să-și treacă prin sângele meu razele
ploaia lor lină,
până când, subțiat, aproape transparent,
ecou al zilei ce-o să vină,
să-mi înflorească
sub umărul stâng o grădină.*

Punctul meu de sprijin

*Uneori e un tablou înfățișând
nudul
cărui în toate limbile
pământului i se spune
Adevăr,
alteori - doar un țipăt
menit să vă arate deosebirea
dintre
Eu și Mine
dintre
Noi și noi înșine.
Nu știu de ce
dar în seara asta despre
Poezie
mai mult da-atâta nu vă pot spune!*

Despre un anumit fel de păsări

*Poate că ar fi trebuit să scriu
despre altceva,
despre pietre, bunăoară, despre
descoperirea bunului-simț ori
pierderea rațiunii sau poate
chiar
despre culoarea căii lactee...
dar
am scris
doar
despre întâmplările celor ce populează
teritoriul speranțelor,
neobișnuitele păsări gânditoare
căutându-și în liniștea dintre două războaie
originea numelui lor...*

Brâncușiană

*Lacrima e doar o inimă întoarsă,
formând împreună cu inima o clepsidră
Jumătatea de sus, inimă,
Cealaltă jumătate,
lacrimă...
Când inima e prea-plină,
lacrima începe să picure,
nemurindu-ne...*

CUPRINS

LACRIMA DE SEARĂ
GEOMETRIA TRECERII

	pag.
Îmblânzitorul de cuvinte _____	7
Psalm _____	8
Mamă _____	9
Să pleci copil _____	10
Lacrima de seară _____	12
Remember (I) _____	13
Lupta cu mine însumi _____	14
Mit _____	16
Ego sum _____	17
Așteptând _____	18
Tristețea poetului (I) _____	19
Bunicul _____	20
Fiu de țăran _____	21
Scrisoare de-acasă _____	22
Copacii _____	23
Dor de Iancu _____	24
Tristețea poetului (II) _____	25
Iancu _____	26
Tristețea poetului (III) _____	28
Remember (II) _____	30
Poetul _____	32
Tristețea poetului (IV) _____	33
Adolescentul _____	34
Mică poveste tristă despre viitor _____	35
Lecție de istorie _____	36
Trăiesc _____	37
Ascultați _____	38
Ars poetica _____	39
Neliniște _____	40
Tăceri _____	42
Geometria trecerii _____	44
Să așteptați _____	45
Trecere _____	46

FILE DINTR-UN CAIET VIU

Mama	49
Lecție de estetică	50
File dintr-un caiet viu	51
Întâlnire	56
De-ai ști	58
Prima scrisoare	59
A doua scrisoare	60
A treia scrisoare	61
A patra scrisoare	62
A cincea scrisoare	63
Mult mi-e dor	64
Ulmiana	65
De-ai ști (II)	66
E-o vreme	67
Fata morgana	68
Pragul cel mare	69
Pânza de păianjen	70
Lacrima nevăzută	71
Asemeni unui fruct	72
Tristețea poetului (V)	73
Scriu	74
Viața ca o sârmă	75
Lăsați-mă	76
Luciditate	77
Dacă	78
Tristețea poetului (VI)	80
Înfrunzirea cuvintelor	81
Grădina	82
Punctul meu de sprijin	83
Despre un anumit fel de păsări	84
Brâncușiană	85

LĂURINA DE STĂRĂ
LIVRĂRIE ALFABETICĂ

16	...	...
20	...	...
21	...	...
22	...	...
23	...	...
24	...	...
25	...	...
26	...	...
27	...	...
28	...	...
29	...	...
30	...	...
31	...	...
32	...	...
33	...	...
34	...	...
35	...	...
36	...	...
37	...	...
38	...	...
39	...	...
40	...	...
41	...	...
42	...	...
43	...	...
44	...	...
45	...	...
46	...	...
47	...	...
48	...	...
49	...	...
50	...	...
51	...	...
52	...	...
53	...	...
54	...	...
55	...	...
56	...	...
57	...	...
58	...	...
59	...	...
60	...	...
61	...	...
62	...	...
63	...	...
64	...	...
65	...	...
66	...	...
67	...	...
68	...	...
69	...	...
70	...	...
71	...	...
72	...	...
73	...	...
74	...	...
75	...	...
76	...	...
77	...	...
78	...	...
79	...	...
80	...	...
81	...	...
82	...	...
83	...	...
84	...	...
85	...	...
86	...	...
87	...	...
88	...	...
89	...	...
90	...	...
91	...	...
92	...	...
93	...	...
94	...	...
95	...	...
96	...	...
97	...	...
98	...	...
99	...	...
100	...	...

redactor de carte: Petru M. Ardelean

redactor tehnic: V. Simulov

Coli editoriale: 2 3/4

Tiraj : 1000 ex.

Apărut 1993 la S. C. Gutenberg S.A. sub comanda nr. 11

IOAN VASILE MARCU

Născut : 14.03.1955 în Sălciua de Jos, jud. Alba. Studiile liceale la Liceul "Gheorghe Lazăr" din Pecica (1975). Absolvent al Școlii Militare de Ofițeri Activi a Ministerului de Interne (1981). În prezent, ofițer la Poliția de Frontieră.

Bibliografie selectivă: "Luceafărul", "Contemporanul", "Orizont", s.a. Premiul II la Concursul Național de Poezie "Mihai Eminescu", 1989, în colaborare cu Uniunea Scriitorilor din România, Arad.

Arad, 1993

ISBN 973-95315-4-7

lei 500